

pojednává o všech důvodech »současně«, což neodpovídá předpisu Šu 506 čís. 2 c. ř. s. a ačkoli dovolací důvody zmatečnosti a rozporu se spisy nejsou provedeny a ztrácejí se v důvodu nesprávného právního posouzení věci, přece lze z obsahu dovolání jasně seznati, v čem žalobce tento důvod shledává a že jej shledává v názoru odvolacího soudu, že důkaz o zavinění obce nelze provést ani svědky, ani znalci, ani místním ohledáním, nýbrž toliko rozhodnutím samosprávných úřadů o tom, zda a v jakém směru a rozsahu jest obec povinna cesty v pořádku udržovati, o kteréžto povinnosti prý soud nemůže rozhodovati a žalobce o ní rozhodnutí samosprávných úřadů nevykázal. Názoru tomuto nelze přisvědčiti. Skutkovým podkladem žaloby jest tvrzení, že žalovaná obec nepečuje podle své zákonné povinnosti o zachování veřejných obecních cest a o bezpečnou a snadnou jízdu po těchto cestách, že následkem jejich bídneho stavu vznikla žalobci škoda a že její náhradu žádá od obce. Právním důvodem žaloby jest tečy nárok na náhradu škody, způsobené žalobci bezprávným, totiž zákonu se příčícím jednáním neb opomenutím žalované obce, správně jejích representantů (§§ 26, 27 a 337 obč. zák.). Oba nižší soudy pravoplatně uznaly přípustnost pořadu práva pro tento spor (§ 1338 obč. zák.). Náleží-li však spor o náhradu škody na pořad práva, přísluší podle všeobecných zásad soudu též právo utvořiti si samostatný úsudek o předurčující otázce, zda obec nebo její zástupci dopustili se ve příčině jednání neb opomenutí, které jest předmětem žaloby, porušení svých povinností, třebaže by povinnost založena byla v právu veřejném. Ke skutkovým zjištěním, pro rozhodnutí potřebným, může soud použití všech podle zákona přípustných průvodních prostředků. Jen kdyby o předurčující otázce bylo řízení správní již zahájeno, mohl by soud podle Šu 190 c. ř. s. řízení přerušiti. Podle druhého odstavce Šu 37 českého obecního řádu ze dne 16. dubna 1864, čís. 7 z. zák. náleží sice při zanedbání povinnosti místní policie rozhodnouti úřadu politickému po slyšení okresního zastupitelstva o tom, zda obec povinna jest dáti náhradu, kdežto výroku o tom, kolik náhrady se má dáti, možno se dovolávati na základě dotyčného správního rozhodnutí pořadem práva; ale tento předpis je vyjimečný, není obsažen v moravském obecním zřízení ze dne 15. března 1864, čís. 4 z. zák. a nelze ho tedy užiti v podobných případech jiných, ani rozšiřovati jeho platnost na jiné země. Prvý soud řešil všechny zákonné předpoklady pro žádanou náhradu škody (čin o sobě bezprávný, škodu majetkovou, příčinnou souvislost i vinu škůdcovu) a jest na odvolacím soudě, by v mezích návrhů a důvodů odvolacích rozhodnutí to přezkoumal (§§ 462, 467 čís. 3 c. ř. s.). Protože toho v důsledku svého mylného názoru, že důkaz o vině zástupců obce lze provést jen rozhodnutím samosprávných úřadů, neučinil, bylo podle §§ 510—511 c. ř. s. rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 4895.

Šem 6 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. (§ 1 zák. čís. 177/24) zrušen byl zákon ze dne 29. dubna 1873, čís. 68 ř. zák.

Ustanovení, že povinnému musí zůstatí volné roční požitky v částce 3.000 Kč, vztahuje se jak na jeho mzdové platy, které byly splatné v den

**doručení usnesení, avšak nebyly mu ještě vyplaceny, tak i na jeho ostatní
mzdové platy.**

(Rozh. ze dne 8. dubna 1925, R I 267/25.)

K návrhu vymáhajícího věřitele povolil soud první stolice exekuci zabavením všech smluvních platů, příslušejících dlužníku proti poddlužnici, a přikázáním jich k vybrání. Rekursní soud k rekursu dlužníka obmezil povolenou exekuci v ten rozum, že dlužníku musí zůstatí nedotčeno 3.000 Kč ročně. Důvody: Stěžovatel vytýká usnesení prvního soudu nesprávné právní posouzení věci z důvodu, že proti předpisu §u 1 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. nebyl mu ponechán volným roční příjem 3.000 Kč z celkového peníze jeho mzdových platů a že úplně byly zabaveny mzdové jeho požitky, které byly v den doručení napadeného usnesení již splatné, avšak nebyly mu ještě vyplaceny. Výtce dlužno přisvědčiti. Vymáhající strana navrhla a soud první stolice povolil zabavení mzdových platů stěžovatelových podle ustanovení článku IX. čís. 10 uvoz. zák. k ex. ř. a zákona ze dne 29. dubna 1873, čís. 68 ř. zák., podle kterého platy za služebního poměru nemohou exekucním opatřením býti stíženy dříve, dokud nebyla vykonána práce, a neuplynul den, kterého bylo podle zákona, smlouvy nebo zvyklosti odměnu vyplatiti a v případě exekuce plnění výživného, ze zákona příslušejícího, musila povinovanému zůstatí volná polovička ročních příjmů, jinak exekuci odňatých. Tento zákonný předpis byl zákonem ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. doplněným zákonem ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n. změněn tak, že pro nárok na plnění výživného ze zákona může býti vedena exekuce až do dvou třetin mzdových platů zaměstnancových, 3.000 Kč musí zůstatí volno. Toto ustanovení, že povinovanému musí zůstatí volné roční požitky jen 3.000 Kč, vztahuje se jak na jeho mzdové platy, které byly splatné v den doručení napadeného usnesení, avšak nebyly mu ještě vyplaceny, tak i na jeho ostatní mzdové platy.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Názor stěžovatele, že zákon ze dne 29. dubna 1873, čís. 68 ř. zák. nebyl ani zákonem ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n., ani zákonem ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n. dotčen, že jeho ustanovení těmito pozdějšími zákony nedoznala změny, sdíleti nelze. Již § 6 zákona ze dne 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. v druhé větě prohlašuje, že »současně pozbývají platnosti všechny dosavadní zákony a nařízení, jež odporují hořejším ustanovením« a § 1 zákona ze dne 2. července 1924, čís. 177 sb. z. a n. toto ustanovení doplnil za účelem vysvětlení a odstranění vyskytnuvších se pochybností v praxi tím, že připojil k zmíněné větě, »zejména veškeré dosavadní předpisy o tom, že exekuce na některé ze služebních platů uvedených v §u 1 nebo na výslužné, odbytné a zaopatřovací platy uvedené v §u 2 jest zcela nebo z části vyloučena.« Z těchto ustanovení plyne, že otázka, pokud mohou

požitky — v širším slova smyslu — býti zasaženy exekucí, měla býti řešena jednotně a že veškerá dřívější ustanovení, pokud by obsahovala jakoukoliv odchylku od těchto nových předpisů, pozbývají platnosti. To zejména platí o zákonu ze dne 29. dubna 1873, čís. 68 ř. zák., jenž odchylně tuto otázku řeší a pozbyl tudíž platnosti. V ostatním poukazuje se na odůvodnění rekursního soudu, jež nebylo vývody dovolacího rekursu vyvráceno.

Čís. 4896.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n.).

Dle Šu 1 (2) zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. mají býti okolnosti, návrh odůvodňující, osvědčeny teprve na vyzvání exekučního soudu. Nejde o nedovolené novoty, učinil-li tak povinný v rekursu bez soudní výzvy.

Ustanovení Šu 10 (1) nařízení presidenta zemské politické správy v Čechách ze dne 26. června 1924, čís. 172 sb. z. a n. (nový výpovědní a stěhovací řád pro Čechy) nelze použiti na případy, kde svolení k výpovědi bylo dáno před 16. prosincem 1924.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1925, R I 283/25.)

Usnesením ze dne 2. srpna 1924 bylo dáno soudní svolení ku výpovědi nájemníku se stěhovací lhůtou ku dni 1. února 1925. Žádost o odklad exekuce vyklizením soud první stolice zamítl, rekursní soud povolil odklad exekuce ku dni 1. července 1925, maje ohledně doby, na niž bylo odklad exekuce povoliti, za to, že nařízením presidenta zemské správy politické v Čechách ze dne 26. června 1924, čís. 172 sb. z. a n. byl stěhovací termin posunut z 1. února 1925 na 1. duben 1925.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele potud, že povolil odklad toliko do 1. května 1925.

Důvody:

Nelze souhlasiti s dovolacím rekurssem, že povinný v první stolici ne tvrdil, že nemá bez své viny jiné, jeho potřebě odpovídající náhrady, neboť povinný v žádosti o povolení odkladu exekuce vyklizením tvrdil netoliko, že nemá náhradního bytu, nýbrž, že nebyl s to si jej opatřiti. Nemůže býti povinnému na újmu, že listiny, připojené k rekursu, jimiž osvědčuje, že bez své viny nemá potřebě odpovídající náhrady, nepřipojil již k návrhu na odklad exekuce vyklizením, poněvadž podle Šu 1 (2) zák. ze dne 26. dubna 1923, č. 86 sb. z. a n., jehož platnost prodloužena byla zák. ze dne 25. dubna 1924, č. 86 sb. z. a n. do 30. dubna 1925, okolnosti, jimiž návrh se odůvodňuje, mají býti osvědčeny teprve na vyzvání exekučního soudu. Z toho plyne, že exekuční soud žádost za odklad exekuce vyklizením nesměl zamítnouti proto, že okolnosti, jimiž se návrh odůvodňuje, nebyly »prokázány«, správně osvědčeny, pokud povinného k tomu nevyzval, a že, když povinný bez soudní výzvy listiny